Celibatul de John Coblentz
Publicată în original în limba engleză cu titlul
SINGLEHOOD THAT GLORIFIES GOD de John Coblentz

Tehnoredactarea computerizată: Nathan Miller Coperta: Nathan Miller
Tipărită în România sub îndrumarea Christian Aici Ministries Berlin, Ohio 44654 USA Ediţia la Martie 2012
Pentru corespondenţă şi alte comenzi adresaţi-vă la: Asociaţia International Christian Aici Ministries
O.P.l, Gh. P.l, C.P.l
Suceava 720300 România
Tel: 0230/533032 Email: info Oicamro.org
ISBN: 978 – 1 – 936208 – 75 – 3

INTRODUCERE

n

I

Subiecte ca prietenia, logodna şi căsătoria sunt discutate în general de către tineri, nu de celibatari. Aceasta pentru că tinerii doresc să se căsătorească, iar celibatarii preferă să nu abordeze subiecte care să-i facă să sufere. Nu cred că există prea mulţi oameni care rămân necăsătoriţi pentru că aşa au vrut ei. De obicei, astfel de persoane îşi dau seama prea târziu că nu s-au gândit suficient la întemeierea unei căsnicii. Alteori, cei rămaşi necăsătoriţi s-au trezit aşa nu pentru că nu s-ar fi gândit la căsătorie, ci pentru că nu s-a găsit nimeni care să se apropie de ei în această problemă.

Acest capitol se adresează celibatarilor, dar nu numai lor. Celibatarii sunt şi ei membri ai unei familii. Celibatarii fac parte şi ei dintr-o biserică. Ei sunt prietenii şi vecinii noştri. Străduinţele şi succesele lor trebuie discutate şi înţelese de către cei din jur din mai multe motive. Întâi, trebuie să ne străduim să-i înţelegem pe oamenii necăsătoriţi, căci fiecare membru al familiei lui Dumnezeu este de

mare preţ. Dacă dorim să fim în relaţii corecte cu credincioşii, este necesar să ne aplecăm asupra problemelor lor şi să ne înţelegem unii pe alţii. În al doilea rând, pe măsură ce ne apropiem de cei necăsătoriţi ne vom da seama că multe din problemele lor se datoresc lipsei de atenţie şi de înţelegere din partea celor din jur. Ceea ce unii, fără scrupule, dau la o parte ca fiind., problema altora” este de multe ori „problema noastră”. Şi în al treilea rând, întreaga problemă a celibatului trebuie analizată cu mai multă atenţie de către noi toţi, pe motiv că de multe ori prea mult talent şi prea multe resurse se pierd sau rămân neutilizate pentru împărăţia lui Dumnezeu.

DE CE SUNT SINGUR?

Întrebările de genul „de ce” nu sunt întotdeauna de folos, mai ales dacă sunt puse la supărare sau în momente de descurajare. Dar asemenea întrebări pot fi puse şi în mod sincer. Şi atunci când este vorba de celibat, ca de altfel în oricare altă problemă umană, este bine când reuşim să ne înţelegem pe noi înşine. Acesta este şi scopul acestui capitol.

În mod evident, privind la oameni constatăm că atât ei, cât şi acţiunile lor sunt extrem de diferite. Problema celibatului este adeseori confuză în minţile credincioşilor, dat fiind că prea mulţi factori exteriori necontrolabili planează asupra sa. Este adevărat, unii oameni aleg să rămână necăsătoriţi. Pentru ei este mai clar de ce. Dar pentru mulţi a rămâne necăsătorit este mai degrabă soartă decât opţiune şi aici apar interpretările greşite.

Credincioşii îl consideră pe Dumnezeu suveran. Atunci când ei doresc să se căsătorească, dar în schimb se trezesc singuri, în mod legitim îşi pun întrebarea: „Este oare aceasta voia lui Dumnezeu?” Şi următoarele întrebări „logice” sunt: „De ce? Este ceva în neregulă cu mine? Nu sunt eu oare aşa cum mă doreşte Dumnezeu? Nu am găsit oare persoana potrivită?” în acest punct se pierde cu uşurinţă obiectivitatea. Problema este umbrită de sentimente personale. Şi după cum remarcă Evelyn Mumaw în cartea sa „Femei singure”: „În mod frecvent, cauzele reale şi cele pe care le simţi nu sunt identice”.

Analizând întrebările de mai sus, observăm că există trei categorii de cauze posibile ale celibatului – caracterul personal, voia lui

Dumnezeu şi împrejurările. Să le analizăm cu atenţie pe fiecare.

CARACTERUL PERSONAL

În sufletul şi mintea noastră, prietenia este inseparabil legată de dragoste şi de acceptarea celuilalt. În unele cazuri n or

I

Însă, trăirea împreună duce mai mult la ură şi duşmănie. Orice om jinduieşte să fie acceptat şi dorit de ceilalţi. Când aceasta nu se întâmplă şi mai ales când nimeni nu se apropie de noi în vederea căsătoriei, ajungem să credem că este ceva rău cu noi. Această părere se poate transforma în convingere personală şi poate deforma caracterul. Dacă nu este stăpânit la timp, sentimentul de respingere poate avea efecte distructive. El poate nimici relaţii. El poate distruge starea spirituală a cuiva. El poate mutila monstruos personalitatea.

La oamenii necăsătoriţi sentimentul de respingere poate lua forme variate. În genere, poate apărea un sentiment de supărare faţă de sexul opus. Această supărare se poate interioriza, mai târziu transformându-se într-un sentiment de eşec personal, care se finalizează în depresie. Pe de altă parte, mai poate apărea şi o tendinţă inconştientă de a-i dirija pe ceilalţi, în mod special de a le pune dragostea la încercare. Sentimentul de respingere poate determina persoana necăsătorită să dovedească o competenţă personală tocmai datorită acestei stări. Astfel, ea sau el se pot lansa în muncă, pasiuni, educaţie sau recreaţie cu un impuls care declară: „Sunt perfect capabil a-mi trăi viaţa de unul singur, mulţumesc”.

Această respingere, totuşi, poate fi mai degrabă un sentiment personal decât o realitate. Dar indiferent, dacă este reală sau doar în imaginaţie, reacţiile menţionate mai sus nu ajută la nimic, ci contribuie la înstrăinarea persoanei necăsătorite, chiar şi faţă de cei care ar putea să-i fie prieteni reali.

Luând în considerare faptul că sentimentul de respingere, atribuit în mod special sexului opus, este în mod obişnuit nefondat, trebuie să recunoaştem că atât caracterul, cât şi personalitatea au un rol important, fie că eşti căsătorit, fie că nu. Caracterul şi personalitatea sunt fundamentale pentru prieteniile dintre oameni şi pentru orice altă relaţie umană. Tinerii şi tinerele creştine, care caută să se împrietenească, trebuie să fie atraşi şi atrase de caractere stabile şi personalităţi mature. Şi tot aşa, aceleaşi criterii se aplică şi pentru

evitarea anumitor prietenii. n

Singurul care aprobă caracterul şi asigură acceptarea este gî Dumnezeu, nu cei cu care ne întâlnim sau nu ne întâlnim. Aceia p-care se simt respinşi trebuie să înveţe să se reîntoarcă sincer la Dumnezeu. Ceea ce i-a scris Pavel lui Timotei se poate aplica în acest caz: „Caută să te înfăţişezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat [...]” (2 Timotei 2: 15). Trebuie să fim conştienţi de faptul că oamenii nu aprobă sau dezaprobă întotdeauna corect. Unii oameni, care ar putea fi parteneri de viaţă excelenţi, nu se căsătoresc niciodată, iar alţii care se grăbesc să se căsătorească, sunt parteneri nepotriviţi. Problema este foarte simplă. Viaţa de celibatar, care are aprobarea lui Dumnezeu, va fi în mod inevitabil mult mai împlinită decât o căsnicie fără aprobarea lui Dumnezeu.

Aşa că pot foarte bine să mă întreb: „E ceva cu mine dacă nu mă pot căsători? Poate că este, tot aşa cum poate fi ceva cu mine dacă mă căsătoresc”. Dar, după cum vom putea vedea mai târziu, mai sunt o serie de alţi factori implicaţi care ne vor convinge că a rămâne necăsătorit nu reprezintă un eşec personal.

Pe de altă parte, este bine să ne evaluăm din când în când, nu atât din punct de vedere al pregătirii pentru căsătorie, ci în privinţa stării noastre personale, sociale şi spirituale. Să ne punem întrebarea: Continui eu să-mi dezvolt mintea şi abilităţile? Sunt eu îngăduitor, atent, de ajutor, în cadrul relaţiilor cu cei din jur? Ajung eu să-L cunosc mai profund pe Dumnezeu şi să-l pătrund căile şi scopurile pentru viaţa mea? Acelaşi sfat ni-l dă şi Evelyn Mumaw: „Observă-ţi părţile mai slabe şi începe să te preocupi de ele în mod constructiv”.

VOIA LUI DUMNEZEU

Un al doilea factor care este considerat a determina celibatul este voia lui Dumnezeu. Întregul subiect al implicării lui Dumnezeu în vieţile noastre este atât de cuprinzător, încât este extrem de dificil să se epuizeze aici şi totuşi este esenţial, pentru o înţelegere corespunzătoare a vieţii, să-l abordăm chiar m şi pe scurt.

Biblia ne descoperă adevăruri, dar ea nu ne explică aceste adevăruri revelate. Ştim, de exemplu, din Biblie că Dumnezeu este suveran. „Dumnezeul nostru este în cer, El face tot ce vrea” (Psalmul 115: 3). Biblia ne descoperă, de asemenea, că în lume există păcat şi că lucrurile nu sunt aşa cum ar trebui să fie – există durere, luptă,

neînţelegeri şi trădare, există nedreptate, există ispită, rău, chin, boală şi moarte.

„Dumnezeu. Se uită de la înălţimea cerurilor peste fiii oamenilor, ca să vadă dacă este cineva care să fie priceput, şi să caute pe Dumnezeu. [...] nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar” (Psalmul 53: 2, 3).

„[...] vedem fericirea celor răi” (Psalmul 73: 3).

„Am văzut robi călări, şi voievozi mergând pe jos ca nişte robi. [...] ci toate atârnă de vreme şi de împrejurări” (Eclesiastul 10: 7; 9: 11).

„Dar ştim că până în ziua de azi, toată firea suspină şi suferă durerile naşterii” (Romani 8: 22).

„Căci tot ce este în lume: pofta firii pământeşti, pofta ochilor şi lăudăroşenia vieţii, nu este de la Tatăl, ci din lume” (1 Ioan 2: 16).

Biblia ne mai spune şi că omul are libertatea de a alege.

„[...] cine vrea, să ia apa vieţii, fără plată” (Apocalipsa 22: 17).

„Unde părinţii voştri M-au ispitit, şi M-aupus la încercare, şi au văzut lucrările Mele patruzeci de ani! De aceea M-am dezgustat de neamul acesta, şi am zis: Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor. N-au cunoscut căile Mele” (Evrei 3: 9, 10).

Dar cum poate împăca cineva suveranitatea unui Dumnezeu sfânt cu corupţia din lumea de azi şi cu libertatea omului de a alege? De vreme ce este voia lui Dumnezeu ca fiecare să fie mântuit (I Timotei 2: 4), de ce nu sunt toţi mântuiţi? Şi de ce permite Dumnezeu să se întâmple în lume lucruri care nu sunt corecte? Conduce El lumea şi vieţile noastre, sau lasă El ca lucrurile să se desfăşoare la întâmplare?

Aceste întrebări au declanşat divergenţe teologice. Fără o a intra în amănunte, ne vom mulţumi să spunem aici că, în Ş revelaţia pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu, suveranitatea lui Dumnezeu, evenimentele umane şi voinţa liberă a omului, trăiesc toate în acelaşi plan. Fără a se anula una pe cealaltă.

În suveranitatea Sa, Dumnezeu, nu numai că a creat lumea, dar o şi controlează şi o conduce cu puterea Sa şi pentru împlinirea ţelurilor Sale. În acelaşi timp, Dumnezeu „lasă lumea să aleagă” şi să evolueze între anumite legi şi principii prestabilite de providenţa Sa atotştiutoare. Deşi nu-L vede pe Dumnezeu, omul poate vedea pretutindeni cauze şi efecte care coordonează procesele vieţii.

Mintea omului nu poate înţelege cum poate suveranitatea lui Dumnezeu să permită păcatul, cum poate ea lăsa omului posibilitatea de a alege şi cum poate face ca toate evenimentele să lucreze spre împlinirea unor planuri prestabilite (Romani 8: 28). Aceasta se poate accepta doar prin credinţă şi se poate experimenta în umblarea umilă cu Dumnezeu. Privită raţional, această realitate va scăpa întotdeauna capacităţii de pricepere a omului.

Şi acum să vedem cum se raportează toate acestea la starea de celibat.

Întâi, un asemenea punct de vedere îi oferă persoanei necăsătorite libertatea de a evalua şi accepta evenimentele neplăcute din viaţa sa, care sunt în afara controlului şi parte ale fluxului istoriei umane. Nu totul din viaţa sa este „voia lui Dumnezeu" în sens direct. El poate fi singur ca urmare a unei trădări, a unui accident, a unei neînţelegeri etc. Şi pe de altă parte, el are libertatea să evalueze modificările din viaţa sa cu multă înţelepciune. Dacă, astfel spus, după ani de singurătate, el ajunge în situaţia în care căsătoria poate deveni realitate, el nu trebuie să considere acest fapt ca pe „un semn din cer", ci ca pe o situaţie în care are nevoie de tot atâta înţelepciune cât a avut până în momentul de faţă. Dumnezeu nu s-a schimbat; situaţia s-a schimbat.

În al doilea rând, această concepţie despre viaţă ne obligă să ţinem mereu cont de Cuvântul lui Dumnezeu şi să nu ne bizuim prea mult pe părerile şi concluziile noastre. În momentul în care recunoaştem că voia lui Dumnezeu este revelată în Cuvântul Său, avem responsabilitatea de a ne apropia de el cu evlavie, de a-l studia şi de a căuta neabătut să-l punem mereu în practică. Mulţi oameni, inclusiv celibatarii, se lasă prinşi în capcana propriei inteligenţe şi caută să discearnă voia lui Dumnezeu prin concluziile pe care le pot trage din evenimentele vieţii, în felul acesta, ei sunt pradă unei nesiguranţe perpetue, căci fiecare nouă situaţie li se poate părea o ocazie fericită. Pentru asemenea oameni, a lua decizii este asemănător cu o loterie atunci când ei iau o anumită decizie, speră să nimerească în voia lui Dumnezeu.

„Cuvântul Tău, Doamne, dăinuieşte în veci în ceruri. [...] Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, şi o lumină pe cărarea mea" (Psalmul 119: 89, 105).

Cu siguranţă, Dumnezeu poate să ne călăuzească şi sunt situaţii în care intervenţia Lui este incontestabilă şi inconfundabilă. De exemplu, El l-a condus pe Filip la famenul Etiopian. Totuşi, în mod obişnuit, Dumnezeu se aşteaptă ca deciziile noastre să fie rezultatul aplicării înţelepciunii pe care o găsim în Cuvântul Său la situaţiile cu care ne confruntăm în mersul nostru zilnic.

În al treilea rând, dacă admitem că suveranitatea lui Dumnezeu este suficient de cuprinzătoare, încât să permită desfăşurarea istoriei umane şi să ofere omului şansa de a alege, vom experimenta binecuvântarea de a ne încredinţa vieţile bunătăţii Sale. Dumnezeu este suficient de mare pentru a-şi îndeplini voia în vieţile celor care îi aparţin, chiar şi atunci când îngăduie desfăşurarea evenimentelor naturale şi umane. Mai explicit, celibatul poate fi soartă, datorită unor cauze „neduhovniceşti", şi totuşi poate fi una din modalităţile specifice ale lui Dumnezeu pentru îndeplinirea ţelurilor Sale în şi prin noi. Persoana care îşi predă viaţa total în mâna lui DUMNEZEU

va experimenta o mie de lucruri aparent întâmplătoare, dar de Q fapt aşezate providenţial într-o simetrie, frumuseţe şi pentru Ş un scop nedescris de frumos. g

„[...] toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume, spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său" (Romani 8: 28).

S-ar putea să mă întrebi: „Deci, este voia lui Dumnezeu să fiu singur sau singură?" S-ar putea să fie, s-ar putea să nu fie. Am să-ţi arăt două întrebări mult mai importante pe care trebuie să ţi le pui: „Sunt eu gata să accept o asemenea alternativă din partea Domnului?" Sau: „Îmi dau eu toată silinţa să trăiesc după Cuvântul Domnului în starea în care mă găsesc?" Dacă poţi răspunde afirmativ la aceste două întrebări, atunci fii sigur că împlineşti voia lui Dumnezeu.

În eventualitatea unei viitoare posibile căsătorii, o persoană care se verifică în mod constant în oglinda Cuvântului va fi total pregătită să ia o decizie înţeleaptă şi să păşească cu certitudine pe drumurile vieţii. Din moment ce fiecare pas din timpul celibatului a fost făcut conform Cuvântului lui Dumnezeu, el sau ea vor şti cum să hotărască, fără să fie în primejdia de a călca principiile lui Dumnezeu.

ÎMPREJURĂRILE

Cel de-al treilea motiv care poate cauza starea de celibat este cel

al împrejurărilor. Din moment ce ele sunt adeseori asociate cu voia lui Dumnezeu, discuţia dinainte a făurit o bază bună pentru o înţelegere corectă. Totuşi sunt necesare câteva clarificări.

Întâi, pentru persoana care experimentează o relaţie în dezvoltare cu Dumnezeu, prin Cuvântul Său, împrejurările servesc ca şi confirmări legitime şi importante ale voii lui Dumnezeu. Mulţi pet mărturisi binecuvântările pe care le-au primit de la Dumnezeu prin împrejurări care s-au manifestat în favoarea lor la timpul hotărât de El.

După cum am remarcat mai devreme, împrejurările considerate ca şi mijloace primare de a cunoaşte voia

că <U

— INSTANTANEU DIN VIAŢA

Ţa era o femeie tânără necăsătorită care preda într-o o şcoală creştină. Ţinând seama de personalitatea şi aptitudinile ei, s-a gândit să meargă să lucreze ca şi soră medicală mai degrabă decât să rămână profesoară. S-a rugat pentru acest lucru şi s-a interesat de un curs de pregătire pentru asistenţă medicală. Însă, din mai multe motive personale, preţul şcolii era inaccesibil pentru ea. Tina a acceptat împrejurările ca pe o confirmare că trebuie să rămână profesoară.

Peste câţiva ani, Tina a ajuns să predea în altă localitate. Aici a găsit o şcoală medicală care era potrivită pentru ea din toate punctele de vedere. Mai mult, o prietenă creştină dorea şi ea să meargă la acea şcoală. S-au înscris împreună şi credinţa lor şi prietenia care le-a unit le-a ajutat să depăşească cu bine momentele dificile din şcoală.

lui Dumnezeu pot fi confuze. Din perspectiva noastră, împrejurările pot apărea uneori haotice, chiar în contradicţie cu promisiunile lui Dumnezeu. Să ne gândim la Iov. Dacă un om atât de înţelept ca el a ajuns să fie derutat de nişte împrejurări, nu vor păţi la fel şi oamenii obişnuiţi? Desigur că da. Cel mai bun sfat pe care putem să-l dăm celor năuciţi de vârtejul evenimentelor este să spună şi ei ca şi Iov: „Da, mă va ucide: n-am nimic de nădăjduit; dar îmi voi apăra purtarea în faţa Lui” (Iov 13: 15).

Făcând abstracţie de împrejurările derutante, trebuie să spunem că există alte împrejurări în care celibatul este dictat de anumite situaţii obiective. Evelyn Mumaw, ea însăşi necăsătorită şi destul de în vârstă, enumera o serie de împrejurări care obligă la celibat.

1. Se poate întâmpla ca numărul partenerilor apţi pentru căsătorie să fie în dezechilibru. Dacă în plan naţional există mai puţini tineri decât tinere, este normal să fie şi mai multe femei necăsătorite decât bărbaţi celibatari. În mod asemănător, dacă în biserică sunt mai multe fete decât băieţi, standardul de ascultare creştină va face ca unele dintre fete să rămână necăsătorite.

2. Responsabilităţile vieţii îi pot împiedica pe unii să se căsătorească. De exemplu, îngrijirea unui membru al familiei invalid sau handicapat poate determina celibatul. Sau angajarea într-o slujbă care nu este potrivită pentru căsătorie poate opri persoana în cauză să se căsătorească. Un asemenea exemplu îl avem în apostolul Pavel care a considerat că responsabilităţile sale în slujirea creştină nu-i permit să se căsătorească.

3. Un handicap fizic poate face pentru unii căsătoria imposibilă. Ca să o cităm iarăşi pe Evelyn Mumaw: „Este fascinant câte persoane oarbe, surde, paralizate sau bolnave au reuşit să se căsătorească. Totuşi, în multe alte cazuri, handicapurile au amânat sau chiar anulat speranţa de căsătorie”.

4. Vremurile de strâmtorare i-au făcut pe mulţi să nu se mai căsătorească. Acesta pare a fi fost factorul care l-a făcut pe Pavel să le dea următorul îndemn celor din Corint: „Având în vedere strâmtorarea de acum, este bine pentru fiecare să rămână aşa cum este: [...] Nu eşti legat de o nevastă? Nu căuta nevastă”. (1 Corinteni 7: 26, 27). De-a lungul veacurilor, în numeroase situaţii de criză, credincioşii au decis să micşoreze numărul căsătoriilor. Uneori aceste strâmtorări au fost prigoanele, alteori sărăcia, şi de multe ori sărăcia ca urmare a prigoanelor.

După cum am remarcat mai înainte, factorii exteriori care influenţează celibatul pot duce la resentimente. Vom discuta şi cum să evităm aceste sentimente. Deocamdată însă, ne vom mulţumi să accentuăm faptul că acela care îşi predă viaţa în mâna lui Dumnezeu va beneficia întotdeauna de fericire şi împlinire personală, indiferent dacă se va căsători sau nu. Cel mai important lucru în viaţă este să fin. copii ai lui Dumnezeu şi să trăim în părtăşie cu El.

n *n*

LA CE MĂ POT AŞTEPTA?

În ultimii ani, atitudinile faţă de căsătorie şi celibat s-au

schimbat în mod dramatic. Cu ani în urmă, celibatarii erau stigmatizaţi pe nedrept ca şi excentrici – mătuşi cu voci stridente, îmbrăcate sever, a căror companie nu putea fi suportată multă vreme, sau burlaci agitaţi, având un aer misterios. Astăzi, imaginea celibatarului în societate este aceea a unei persoane de înaltă clasă, foarte competentă, în vârstă de 29 de ani, cu mulţi bani, şi liberă pentru a-şi trăi viaţa din plin.

Deşi am dori ca asemenea imagini din lume să nu pătrundă în biserică, presiunile lor se simt. Mai mult, comunitatea bisericească îşi poate exercita, în mod inconștient, propriile ei presiuni negative asupra celibatarilor.

Pe lângă factorii din afară, asupra celibatarilor se mai răsfrâng şi anumite tensiuni lăuntrice specifice stării lor complicate. Nu trebuie însă să disperăm. Viaţa fiecărui om este supusă presiunilor. De ce ar fi scutiţi de ele celibatarii?

Ca şi în cazul celorlalţi oameni, presiunile şi ispitele nu sunt întotdeauna negative, ci pot fi folosite ca prilejuri de a creşte duhovniceşte şi de a ne forma o personalitate puternică şi echilibrată.

Deci cum este să fii necăsătorit? La ce se poate aştepta o persoană celibatară? Vom analiza atât aspectele negative cât şi pe cele pozitive. Vom începe cu cele negative, şi le vom trata apoi pe cele pozitive pentru a putea încheia pe un ton optimist. După ce vom descrie starea de celibat, ne vom opri la câteva sfaturi care ne pot ajuta să depăşim factorii negativi şi să-i folosim cu profit pe cei pozitivi.

FACTORII NEGATIVI ÎNVIATA DE CELIBAT

1. La fel ca toţi ceilalţi, o persoană necăsătorită încă are dorinţa de a se căsători. Acest lucru se întâmplă mai al es la persoanele încă tinere. Lucrul nu este rău în esenţă, dar el poate

n

I

O

Cu cu o lua o turnură negativă, ducând la un fel de panică. În această stare, persoana celibatară încă, ajunge să se întrebe dacă nu este ceva rău cu ea însăşi. Anumite întrebări sau remarci referitoare la situaţia sa măresc şi mai mult sentimentul de panică şi de neîncredere. Concluzia falsă este formulată de obicei cam aşa: „Pur şi simplu, nu mă mai ridic la înălţimea aşteptărilor celorlalţi”.

2. *O persoană necăsătorită se va simţi de multe ori exclusă*. După cum a mărturisit o femeie singură: „Nu mă potrivesc cu tinerii şi nu mă potrivesc nici cu cei căsătoriţi. Pur şi simplu, nu ştiu unde mi-e locul". Într-o epocă în care familia este în mare pericol, într-un cadru în care majoritatea sunt căsătoriţi şi într-o biserică în care conducătorii se interesează de familie şi ţin predici şi seminarii pe această temă, unde se publică materiale dedicate familiei, cei necăsătoriţi nu numai că se simt, dar şi sunt efectiv excluşi.

3. O *persoană necăsătorită are uneori sentimentul că nu este înţeleasă*. Fiecare individ doreşte să fie cunoscut, înţeles şi acceptat. Acestea sunt condiţiile unei căsnicii trainice. Din nefericire, ceea ce mulţi necăsătoriţi nu realizează este faptul că mulţi care sunt căsătoriţi au aceleaşi dorinţe neîmplinite de a fi înţeleşi şi la fel, este şi mai grav, deoarece realizează tot mai mult că ei trebuie să experimenteze aceste sentimente în căsnicie, dar nu o fac. Şi totuşi, celibatarii se confruntă cu frustrarea de a dori să-şi descarce inima unei alte fiinţe, dar neavând posibilitatea de a o face.

4. Celibatarul se simte de multe ori inutil. Aceasta este faţa întunecată a „libertăţii" de care se bucură el. Celibatarul poate face ce vrea, cum vrea şi când vrea. El nu are o familie de îngrijit şi poate dispune după plac de timpul şi resursele sale. Nici prea multă „libertate" nu este însă bună. Libertatea celibatarului aduce cu ea şi sentimentul singurătăţii lipsite de sens.

O problemă frecventă care apare în familie cu celibatarii este aceea că ei trăiesc de multe ori cu sentimentul că persoanele din jur profită fără ruşine de ei. Fiindcă sunt „liberi", cei din jur se aşteaptă ca ei să facă lucruri pe care rudele lor căsătorite *Q* nu le pot face. Este frumos să vezi că alţii au nevoie de tine, şi dar este trist să vezi că aceasta se întâmplă numai la treburi şi corvezi pe care le refuză alţii. Din păcate, de cele mai multe ori, aceste sentimente amare sunt conforme cu realitatea.

5. *De obicei, o persoană necăsătorită trăieşte sentimentul de singurătate*. În mod special, atunci când celibatarul trăieşte singur, el va avea momente de singurătate. Nu dorim să spunem că persoanele necăsătorite nu trebuie să locuiască singure, în locuinţa lor proprie. Această situaţie poate aduce unora avantaje. Personalităţile oamenilor sunt diferite. Dorim doar să remarcăm că singurătatea este deseori o

problemă a celibatarilor.

6. *Cel care nu este căsătorit se confruntă cu tentaţia impurităţii morale*. De fapttoţiavemaceastăproblemă. Dar, la o vârstă la care ispitele de acest gen pândesc la toate colţurile, cei necăsătoriţi se pot simţi uneori copleşiţi de aceasta problemă. Ispitele nu sunt exclusiv exterioare. Îndemnurile interioare colaborează cu ispitele care vin din afară, iar cel ispitit se trezeşte într-un adevărat război cu propria-i persoană. Problema variază în intensitate de la o zi la alta, de la persoană la persoană şi de la o perioadă a vieţii la alta; dar toţi ne confruntăm cu ea.

7. *Persoana necăsătorită se va confrunta cu o serie de crize de identitate*. Nimeni nu se bucură de fapt că îmbătrâneşte, dar celibatarii se străduiesc să pară mereu tineri. O altă caracteristică a lor este aceea de a demonstra mereu competenţa lor personală. Acest imbold îl poate simţi puternic o persoană care a trăit o rupere dureroasă a relaţiei cu fiinţa iubită. Lupta cu identitatea se intensifică atunci când persoana în cauză respinge ideea de celibat în cazul ei şi scade în intensitate atunci când îşi acceptă sincer starea.

Vom discuta mai mult despre factori negativi după ce vom analiza câţiva factori pozitivi.

FACTORI POATIVI ÎNVIATA CELIBATARĂ.

1. *Am spus deja că persoana necăsătorită are o viaţă mai* o o *uşoară pentru că nu are responsabilitatea unei familii*. Prin aceasta el este liber sau „fără griji”, după cum remarcă Pavel în 1 Corinteni 7: 32.

2. *Din moment ce nu are responsabilităţi de familie, celibatarul este în mod normal mai mobil, mai flexibil*. Schimbări de loc şi de vocaţie se fac mult mai uşor. O persoană necăsătorită se adaptează mai uşor unor condiţii deosebite. Însă la persoanele mai în vârstă şi necăsătorite, această adaptare se face mai greu. În mod special, femeile mai în vârstă, necăsătorite, acceptă greu schimbările majore şi se adaptează cu dificultate.

3. *Persoana necăsătorită se poate concentra mai bine asupra lucrului pe care îl face*. În broşura despre prietenie am sugerat ca pornirile sexuale să fie redirecţionate spre alte preocupări. De multe ori o persoană necăsătorită şi cu adevărat credincioasă îşi poate canaliza energia şi îndemnurile înspre alte activităţi pentru care are chemare. Într-o zi, Domnul Iisus s-a uitat la ucenicii săi şi a spus: „[...]

Iată mama Mea şi fraţii Mei! Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela îmi este frate soră şi mamă" (Matei 12: 49, 50). Unul dintre lucrurile subliniate de această afirmaţie este şi faptul că lucrarea lui Dumnezeu ne cere să ne concentrăm toate sentimentele asupra ei. În fond, un celibatar poate fi mult mai consacrat lucrării împărăţiei decât unul care are pe umeri responsabilitatea familiei.

4. O persoană necăsătorită îşi poate ajuta familia într-un mod în care cei căsătoriţi nu ar putea-o face. Părinţi în vârstă, prieteni apropiaţi handicapaţi pot fi îngrijiţi fără probleme de către cei necăsătoriţi. Uneori se întâmplă cineva să aleagă să nu se căsătorească datorită unei situaţii economice grele din familie.

5. *Cel necăsătorit îl poate servi pe Dumnezeu în slujbe neaccesibile celor căsătoriţi*. Sunt anumite posturi, cum ar fi în cadrul programelor misionare, şcolilor biblice, sau a centrelor de îngrijire, care nu pot fi ocupate decât de către persoane necăsătorite, având în vedere sarcinile specifice implicate.

6. În mod obişnuit, celibatarul are nevoi materiale mai mici o *decât un cuplu căsătorit*. Astfel este posibil să canalizeze mai multe resurse, fie timp, fie bani înspre lucrarea Domnului. Mulţi credincioşi necăsătoriţi din trecut au fost exemple de sacrificiu şi dărnicie. Domnul Iisus şi apostolul Pavel sunt exemple de persoane libere de responsabilităţile familiale, care au transformat nevoile lor materiale în avantaje pentru împărăţia lui Dumnezeu. Domnul Iisus nu şi-a cumpărat casă (Luca 9: 58). Pavel a refuzat uneori răsplata slujirii sale (1 Corinteni 9).

7. Cei necăsătoriţi au ocazia să experimenteze harul lui Dumnezeu mai adânc şi să cunoască mai îndeaproape dragostea Sa, ceea ce semenii lor căsătoriţi nu o pot face întotdeauna. De multe ori, nevoile noastre devin ferestre prin care vedem gloria lui Dumnezeu mai clar. Lui Iosif i s-au făcut mari nedreptăţi şi a fost fără îndoială un tânăr care a experimentat singurătatea în Egipt. Biblia mărturiseşte însă că „DOMNUL a fost cu Iosif" (Geneza 39: 2). Datorită relaţiei strânse cu Dumnezeu, Iosif a dovedit o mare înţelepciune, putere, prietenie sau orice altceva. Dacă ne îndreptăm spre Domnul, îl vom înţelege şi experimenta într-o măsură tot mai mare. Aceia care nu au soţ sau soţie au ocazia să vadă cum Dumnezeu le compensează nevoia după un prieten cu o cunoaştere profundă a planului lui Dumnezeu şi se bucură

zicând: „Domnul este păstorul meu; nu voi duce lipsă...” (Psalmul 23: 1).

CE TREBUIE SĂ EVIT?

n e or

I

După ce am analizat factorii negativi şi pozitivi care influenţează starea de celibat, vom prezenta acum câteva sugestii care să ne înlesnească o atitudine pozitivă asupra situaţiei. Este uşor să spui ce trebuie făcut, dar mult mai greu să arăţi „cum” trebuie făcut. împreună cu fiecare avertizare care urmează, ne-am străduit să dăm şi câte o sugestie bună de pus în practică.

1. Oamenii necăsătoriţi trebuie să evite singurătatea. Desigur, persoanele necăsătorite nu pot fi întotdeauna în compania altora, dar nu este recomandabil ca ei să se retragă din societate.

Dezvoltaţi şi menţineţi câteva prietenii apropiate cu persoanele de acelaşi sex. David şi Ionatan demonstrează un asemenea gen de prietenie. Dacă aveţi probleme cu prietenii, studiaţi câteva cărţi despre prietenie. Cartea Proverbelor oferă multe principii de mare folos. Acceptaţi invitaţii în familii. Nu vă scuzaţi şi nu vă simţiţi ca un impostor în mediul familial. Aveţi nevoie de ei şi ei au nevoie de voi.

Periodic faceţi invitaţii prietenilor, inclusiv familiilor. Nu trebuie neapărat să-i chemaţi la masă, dacă nu vă consideraţi buni bucătari. Puteţi să vă invitaţi prietenii la alte activităţi, cum ar fi un foc de tabără sau un picnic.

Căutaţi-vă anumite persoane de încredere cu care să vă sfătuiţi, atunci când aveţi de luat decizii importante. A lua decizii importante de unul singur este una din capcanele cele mai frecvente în care cad celibatarii. Nu e cazul să se întâmple aşa într-o comunitate creştină.

Staţi aproape de propria familie, dacă e posibil. Invitaţi-vă nepoţii şi nepoatele să rămână peste noapte sau la pregătirea unor mese speciale. Puteţi oferi prăjituri unor persoane mai în vârstă sau celor în nevoie. O doamnă necăsătorită, care mi. iu-nepoţi sau nepoate, face în fiecare an csva special peni nu oplil

t

U

verilor ei sau pentru copiii bisericii. De asemenea, vă puteţi oferi ajutorul prietenilor la grădinărit, la pregătirea conservelor pentru

iarnă sau la curăţenie generală.

2. Persoanele necăsătorite trebuie să evite să se închidă în ele însele. Aceşti oameni se confruntă cu problema numită „egocentrare practică”. Prin asta nu se înţelege că ele sunt mai egocentrice decât alţii. Dorim să spunem doar că prin însăşi natura sa, starea de celibat are tendinţa de a-i împinge pe cei incluşi în ea spre o interpretare a lumii prin prisma personală. Pe lângă pericolul izolării sociale, discutat mai înainte, mai există şi pericolul stabilirii unor ţeluri egocentrice la locul de muncă, cel al egoismului în relaţiile cu alţii şi cel al cedării în faţa poftelor şi plăcerilor. Din nou, trebuie să amintim că oricine poate avea probleme în aceste domenii. Problema celibatarilor este că, în situaţia în care ei nu au familii care să depindă de ei, cumpărăturile, luarea deciziilor, deplasarea încolo şi încoace, le fac fără să ţină cont de nevoile cuiva; de aici potenţialul de a vedea totul prin prisma propriilor interese.

Învăţaţi să fiţi darnici. Aceasta cere sensibilitate. Învăţaţi-vă să ţineţi cont de nevoile altora. În momentul în care sunteţi conştienţi de nevoile celorlalţi, veţi învăţa să ţineţi cont şi de alţii. O persoană necăsătorită poate dărui prin faptul că duce pe cineva cu maşina, prin vizitarea bolnavilor sau a persoanelor singure, prin aducerea unor prăjituri sau prin ajutorul la unele munci mai grele.

Adoptaţi anumiţi copii sau persoane mai în vârstă ca şi cum ar fi „membri de familie”. Acest lucru este foarte important pentru celibatarii care nu au familia personală în imediata apropiere. Feriţi-vă de a-i tolera doar. Găsiţi ocazii să-i ajutaţi într-un mod permanent. De exemplu, când este vorba de copii, cărţile sunt o investiţie mult mai bună decât bomboanele. Şi astfel, mătuşa „adoptivă” înţeleaptă sau unchiul „adoptiv” înţelept, vor şti să se ocupe de copii neglijaţi.

Rugaţi-vă Domnului să vă arate căile specifice prin care puteţi să slujiţi altora. Notaţi-vă posibilităţile şi plănuiţi cum puteţi îndeplini aceste deziderate.

3. Celibatarii trebuie să evite să se împotmolească în resentimente şi atitudini negative faţă de starea lor. Unii oameni aleg să rămână singuri în viaţă şi asta nu-i face de fel să fie nemulţumiţi sau invidioşi pe ceilalţi. De ce să nu fim şi noi ca ei? De ce să ne acrim şi să ne facem viaţa un coşmar cotidian?

Există câteva capcane în care pot cădea cei necăsătoriţi. Haideţi

să le identificăm şi să învăţăm să le evităm. Să le analizăm pe rând:

a. Resentimentul. Uneori cei necăsătoriţi sunt supăraţi din cauza „destinului” lor în viaţă. Ei îşi exprimă arareori deschis acest sentiment şi în mintea lor îi consideră responsabili pe alţii, se învinovăţesc pe ei sau chiar pe Dumnezeu de nefericirea lor. Ei se consideră victime. De multe ori supărarea lor nu poate fi depistată. Ea poate fi camuflată sau chiar negată. La suprafaţă, ea nu pare a fi o supărare legată de celibat. Ea poate apărea ca şi autocompătimire, ca o iritabilitate generală sau ca şi apatie.

NU dorim să afirmăm că toţi cei necăsătoriţi sunt supăraţi. Dorim doar să spunem că omul reacţionează cel mai des prin resentiment atunci când nu obţine ceea ce doreşte. De asemenea, resentimentul necontrolat are efecte negative asupra vieţii noastre. Şi asta întotdeauna.

Trebuie să amintim aici că a face remarci necugetate poate declanşa resentimente la alţi oameni. Ca de exemplu, poţi spune: „Nu ai avut niciodată o întâlnire?” Sau: „Cum se face că o persoană atât de drăguţă ca tine nu s-a căsătorit?” Asemenea întrebări, puse în particular de către un prieten apropiat, nu sunt vătămătoare. Dar spuse în prezenţa altora, ele pot cauza stări neplăcute şi răscolesc resentimentele.

De obicei, cine-şi permite să se lase robit de resentimente, are şanse tot mai mici de a se căsători fericit, pur şi simplu pentru motivul că resentimentul te face să te închizi în tine. Persoanele concentrate asupra propriului eu nu sunt parteneri plăcuţi pentru căsătorie.

Acceptă realitatea statutului tău marital. Aceasta nu

O

I

I

<U

U

Înseamnă că trebuie să spui: „Adevărul este că nu mă voi căsători niciodată”. Poţi spune: „Adevărul este că nu sunt căsătorit (căsătorită)”.

Fă o listă cu lucrurile pozitive din viaţa ta. Ce motive ai să fii recunoscător? Ce oameni ţi-au influenţat viaţa în mod pozitiv? De ce lucruri te poţi bucura, în timp ce alţii nu pot?

Fă o listă cu lucrurile pozitive din viaţa ta de celibatar. Ce ai putut face, ca urmare a acestei stări? încotro eşti liber să mergi? Ce te-a învăţat Dumnezeu ca şi celibatar, lucruri pe care astfel nu le-ai fi învăţat dacă erai căsătorit (căsătorită)?

Verifică-ţi sincer modul de gândire. Ai resentimente? îţi petreci timpul gândindute: „Ce-ar fi dacă...?” Te consideri victimă? Discută sincer cu Dumnezeu despre toate acestea (poţi fi total deschis faţă de El). Găseşte personaje din Biblie şi concurează cu ele. Studiază-le viaţa. Fă o listă cu versetele care reflectă un mod de gândire potrivit despre viaţă. Citeşte-le. Memorează-le. Parafrazează-le, adaptându-le la viaţa ta. Şi mulţumeşte-l lui Dumnezeu pentru schimbarea de perspectivă pe care o aduce în mintea ta.

b. Lipsa de perspectivă. O altă cursă care-l poate prinde pe celibatar este lipsa unui ideal sau a unei direcţii în viaţă. Şi acesta este un mod negativ de gândire – este negativ deoarece îi menţine pe cei necăsătoriţi într-o stare mintală care nutreşte goliciunea sufletească, nemulţumirea şi frustrarea.

Lipsa de ideal în viaţă poate lua diferite forme. Uneori, în mod special atunci când persoana necăsătorită este tânără şi doreşte să se căsătorească, se dezvoltă o mentalitate de „aşteptare”. Locul de muncă, locuinţa, chiar şi relaţiile sunt privite inconştient în lumina provizoratului. Această stare de aşteptare îi poate răpi ocaziile de specializare sau de completare a studiilor, dat fiind că ei se consideră într-o stare de provizorat nu-şi fac planuri serioase pentru viaţă.

Din nefericire, o persoană necăsătorită poate irosi ani în şir în improvizaţii fără valoare. Cu timpul, aceste improvizaţii capătă un caracter permanent. Starea aceasta se transformă într-o rutină zilnică fără sens. Celibatarul ajunge să se teamă să o s-o trezească dimineaţa şi-i va fi greaţă de cerinţele programului gî zilnic. Evenimentele se vor învălmăşi unele după altele lipsite § de sens şi de semnificaţie. Totul va fi ca un metronom cu pas regulat pe care nu-l mai ascultă nimeni. Trecerea anilor nu va face nici ea decât să amplifice sentimentul de zădărnicie a vieţii.

Învaţă să înveţi. Viaţa oferă o programă completă. Natura, oamenii, relaţiile, munca şi recrearea ne oferă mereu ocazii de a ne spori cunoştinţele, de a ne testa şi întări convingerile şi de a ne dezvolta abilităţile. Pentru credinciosul a cărui minte este mereu

modelată prin Cuvântul lui Dumnezeu, acesta nu este doar un exerciţiu intelectual, ci o creştere în înţelepciune.

Fiţi atenţi şi urmăriţi-vă şansele, folosind ocaziile pentru mărirea eficacităţii. Această idee este strâns legată de sugestia anterioară. Dar în timp ce învăţătura în general, poate fi o practică pentru toate domeniile vieţii, trebuie să ne folosim de anumite ocazii de educaţie specifice. Nu este obligatoriu a ne folosi de fiecare ocazie. Totuşi este bine să fim atenţi şi să le judecăm, mai ales acelea care sunt apropiate de sfera noastră de interes şi care pot să ne mărească eficacitatea în împărăţia lui Dumnezeu.

Stabiliţi-vă idealuri. Câteva scopuri imediate pot fi citirea anumitor cărţi sau completarea studiilor sau a unor proiecte. Scopurile pe termen lung se vor concentra asupra unor lucruri, cum ar fi slujirea sau ocupaţia. Idealurile trebuie stabilite clar pentru a evita poticnirile, totuşi destul de flexibile pentru a permite adaptări. Pentru a evita lipsa de idealuri, este extrem de important a şti încotro te îndrepţi şi ce vrei să faci.

c. Imaginaţia. O a treia formă de gândire negativă este lumea ireală a fanteziei. Majoritatea oamenilor visează uneori cu ochii deschişi. Dar unii folosesc această metodă pentru a evada din realitate. Cei necăsătoriţi pot cădea în această capcană ca urmare a neacceptării propriei persoane, a situaţiei lor, a vieţii în general. Gândirea fantezistă este uneori o formă de compensare. Dacă în lumea reală o persoană celibatară se

(V.

4

’3

— O

u simte respinsă, îşi creează o lume a sa, ireală, unde este puternic, inteligent, curajos, căsătorit şi plăcut de toată lumea. Chiar şi fantezia senzuală este o formă de compensare – înlocuind în imaginaţie ceea ce lipseşte în viaţa reală.

Totuşi, fantezia nu umple golul lăsat de lipsa de idealuri. Acolo unde este folosită ca şi evadare, ea va ocupa mintea cu un gol şi va favoriza încetinirea gândirii. Prăpastia dintre lumea reală şi cea a imaginaţiei se lărgeşte.

Sugestiile pozitive oferite pentru depăşirea resentimentelor şi a

lipsei de idealuri se pot aplica şi în acest caz. Este bine a fi repetate.

Memoraţi Filipeni 4: 8. În mod verbal, supuneţi-vă mintea controlului Duhului Sfânt. Stabiliţi teme zilnice, cu care doriţi să vă fie mintea ocupată în „timpul liber". Pentru aceasta aveţi nevoie de exerciţiu, dar merită, fiindcă vă învaţă să evitaţi a vă lăsa captaţi de lumea fanteziei.

Identificaţi gândirea eronată. O imaginaţie greşită, în mod special cele care oferă mulţumire de sine, se bazează pe anumite concepte eronate. Aceste concepte pot fi identificate studiind versete din Biblie care tratează această problemă.

Extindeţi-vă relaţia cu Dumnezeu. Cine se dă sclav fanteziei nu va putea să găsească împlinire în Domnul aşa cum doreşte El. Visurile sunt pentru somn, umblarea cu Dumnezeu este garanţia fericirii reale din timpul zilei. El este temelia de stâncă pentru ideal, sens şi împlinire în viaţă.

d. Negarea. Cel de-al patrulea fel de gândire negativă, care ameninţă fericirea celibatarilor, este negarea propriilor sentimente. O astfel de atitudine poate părea uneori singura cale de ieşire din impas. Se întâmplă ca şi cu vulpea care, atunci când n-a putut ajunge la struguri, a zis: „Eh! Şi aşa sunt acri".

Uneori celibatarii ajung să se mintă pe ei înşişi şi să fie convinşi că „este mai bine aşa". O astfel de stare este adeseori manifestarea unei inimi care a fost înşelată dureros în speranţele ei cele mai înflăcărate. Putem atunci să pretindem că nu ne doare. Tinerele pot încerca să „reducă la zero".

sensibilitatea lor feminină faţă de bărbaţi şi să se ascundă în *o* spatele unei durităţi sau împietriri care să le protejeze de alte g: posibile deziluzii. Şi bărbaţii celibatari încearcă să-şi ascundă adevăratele sentimente faţă de femei şi caută să se convingă că acea parte din ei nu există.

Dar ea există. Gândirea negativistă nu face altceva decât să creeze zone de răceală în cadrul prieteniilor. Atunci când încercăm să ne apărăm de suferinţă, vom ajunge să ne izolăm de multe bucurii.

Fiţi sinceri cu voi înşivă şi cu Dumnezeu cu privire la sentimentele voastre interioare. Rugaţi-L pe Dumnezeu să vă arate cum să reacţionaţi corect la imboldurile şi dorinţele voastre interioare.

Priviţi la munca voastră, la chemarea voastră şi în mod special

la slujirea în împărăţia lui Dumnezeu, avându-L pe El ca şi „prieten". Orientaţi-vă energia, abilităţile şi angajamentele în slujba lui Dumnezeu. Pavel descrie în mod special acest lucru, aparent ca şi propria sa experienţă. „[...] Cine nu este însurat, se îngrijeşte de lucrurile Domnului, cum ar putea să placă Domnului" (1 Corinteni 7: 32).

Refuzaţi ca suferinţele din trecut să vă răpească bucuria prezentului. Există un riscul în a ne raporta la alţii. Dar dacă respectăm principalele caracteristici ale prieteniei – dăruirea şi purtarea de grijă – riscurile scad.

4. Persoanele necăsătorite nu trebuie să fie mereu în căutare după un partener de viaţă. Fiecare bărbat doreşte să fie aproape de inima unei femei, dar o femeie care cedează prea repede nu va fi o ţintă pentru niciun bărbat. Acelaşi lucru este valabil şi invers. Problema nu este doar aceea că dragostea caută să „câştige" o inimă. În spatele unei „iubiri" presante se ascunde egoism. În subconştient, persoana care este urmărită sesizează acest lucru şi începe să se teamă de pretenţiile pe care ar putea să le emită cel care urmăreşte.

Concentraţi-vă asupra sincerităţii în cadrul relaţiilor. Discutaţi, râdeţi şi implicaţi-vă sincer, fiind interesaţi de binele e/5

U

celorlalţi.

Acceptaţi bunătatea celor care aparţin sexului opus cu recunoştinţă autentică. Nu exageraţi şi nu flataţi. Un bun test de a vă verifica sinceritatea recunoştinţei este acela de a vă întreba: „Cum aş reacţiona dacă aceasta s-ar fi întâmplat cu cineva de acelaşi sex?"

Concentraţi-vă asupra realităţii conform căreia împlinirea şi fericirea cuiva în viaţă nu depind de statutul marital. Putem parafraza Proverbe 21: 9: „Mai bine să trăieşti singur într-o locuinţă mică, decât să împarţi luxul cu cineva cu care nu te înţelegi".

Respectaţi personalitatea celorlalţi. Dacă acaparezi pe cineva, îi invadezi sfera particulară. Dacă te interesează cineva de sex opus, întreabă-te sincer ce te atrage. Încearcă să descrii persoana obiectiv, luând în considerare părţile bune şi pe cele rele. Ia în seamă ceea ce simt alţii, nu numai ceea ce simţi tu.

5. Persoanele celibatare trebuie să evite să se „agate" de prieteni într-un mod care să violeze regulile sănătoase ale prieteniei. Celibatarii

nemulţumiţi cu starea lor au mari şanse a cădea în această capcană. O femeie singură sau un bărbat singur se pot asemăna cu un vrej de viţă de vie sau cu un vrej de fasole plecat în căutarea unui „arac” de care să se sprijine. O fată bătrână, de exemplu, poate căuta inconştient (sau conştient) prietenia unui bărbat, nu pentru că ar avea probleme de rezolvat, ci pentru că tovărăşia lui îi umple anumite goluri din viaţa sentimentală. De fapt, ea caută siguranţă, înţelegere şi apropiere. Tot aşa, un bărbat necăsătorit poate căuta prietenia unei femei în scopul de a găsi acceptare şi de a avea sentimentul că „cineva” depinde de el, are nevoie de ajutorul său şi de apărarea sa. Fără a putea să înţeleagă care sunt motivaţiile, un astfel de bărbat se poate trezi mereu în situaţia de a acorda ajutor doamnelor care au probleme.

Folosirea altei persoane ca prieten-surogat se poate întâmpla şi între persoane de acelaşi sex. Între două femei singure sau doi domni singuri se pot stabilii prietenii care seamănă mai mult cu viaţa de familie. O eventuală căsătorie a unuia dintre o cei doi este privită de celălalt drept un fel de „trădare”. Este clar gî că acolo unde apar asemenea atitudini, „prietenia” a avut un g-conţinut nenatural şi nesănătos.

Este important să observăm că asemenea relaţii pot fi nesănătoase, fără ca ele să implice ceva imoral. O femeie se poate simţi bine în compania unui bărbat şi el se poate simţi bine în compania ei, fără ca ei să realizeze implicarea emoţională. Fiecare dintre ei se poate simţi ofensat, la orice insinuare cu privire la inoportunitatea legăturii. Acelaşi lucru poate fi valabil şi pentru prieteniile de acelaşi sex.

Atunci când o relaţie este motivată doar de dorinţa de intimitate, nu de dorinţa sinceră de a cultiva o prietenie sănătoasă, este foarte uşor să se ajungă la păcat, deşi niciunul din parteneri nu a dorit acest lucru. Prietenii nenumărate sunt mărturie a acestui pericol.

Atunci când o problemă personală cere consultări repetate, căutaţi ajutor la o persoană de acelaşi sex, mai matură din punct de vedere spiritual şi de preferat mai în vârstă.

Evaluaţi sincer calitatea prieteniilor. Aţi devenit dependenţi de o anume persoană într-un mod care este restrictiv pentru persoana în cauză? Este bine să ai prieteni cărora să te mărturiseşti, dar nu este bine să devii posesiv. Şi este şi mai bine să ai mai mulţi prieteni apropiaţi, decât anul singur a cărui apropiere să o cauţi mereu.

Clădeşte şi menţine prietenii în cadrul cărora să fie o atmosferă optimistă şi de colaborare reciprocă. Analizaţi temele pe care le discutaţi frecvent – sunt ele caracterizate de lucruri care să încurajeze şi să zidească, sau sunt ele concentrate numai asupra plângerilor şi nemulţumirilor? în Proverbe 17: 22, vedem care sunt efectele tonului pe care îl dăm prieteniei. „O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mâhnit usucă oasele”.

Căutaţi bogăţia lui Dumnezeu ca să vă împliniţi nevoile. „Şi Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiţi în orice

(V.

Şi

’3

faptă bună” (2 Corinteni 9: 8). Acest lucru este valabil pentru celibatari, pentru văduve şi văduvi, pentru cei fără tată. Dar şi pentru cei căsătoriţi.

— INSTANTANEU DIN VIAŢA

QA fâr-a era° tânără văduvă cu patru copii. După ce OVija trăit câţiva ani ca şi văduvă, i-a apărut în cale, şansa de a nu mai fi singură. Perspectiva era remarcabilă! Ea a început să se lupte cu gândul recăsătoririi deoarece, spunea ea:

— Dumnezeu a devenit atât de preţios în prietenia pe care mi-a oferit-o în perioada de singurătate, încât mi-e teamă să nu o pierd.

Maria s-a recăsătorit, dar cuvintele ei mărturisesc I principiul lui Dumnezeu, conform căruia în El avem de ajuns.

„Voi aveţi totul deplin în El [...]” (Coloseni 2: 10)

CUM POT SLUJI?

n

Multe din sugestiile pozitive prezentate au reflectat potenţialul de care dispun celibatarii. Am observat că Pavel, scriindu-le Corintenilor, a recunoscut că persoanele celibatare pot deveni slujitori speciali în biserică. Acum însă dorim să prezentăm câteva sugestii prin care să accentuăm ocaziile pe care le întâlnesc celibatarii.

Să începem prin a aşeza întregul concept al slujirii în perspectiva biblică. Cu câţiva ani în urmă, a apărut un articol în *Christian Focus* [Esenţa creştinismului], intitulat „Iată-mă – slujeşte-mi”. Articolul accentua faptul că motivaţia principală a slujirii

creştine, astăzi, este aceea de a ni se sluji. Oamenilor le place în general ca „slujba” lor să le fie lor de folos – să le confirme importanţa, să le îmbunătăţească imaginea, să le satisfacă sentimentele şi ambiţiile. Scriitorul încheie articolul afirmând: „Dumnezeu ne oferă şansa să ne dedicăm viaţa gloriei Lui. Noi trebuie să mergem în lume sub aceeaşi motivaţie ca şi Hristos. După cum Hristos îşi trăieşte viaţa în noi, tot aşa şi noi suntem împrospătaţi în fiecare zi – nu ca să ni se slujească, ci ca să slujim”.

Asemenea slujbă este produsul iubirii. Iubire faţă de Dumnezeu întâi, şi apoi o urmărire a binelui pentru cei din jurul nostru. Acesta este un exerciţiu al iubirii, nu exercitarea talentelor noastre sau asigurarea unei poziţii care să ne dea siguranţă şi valoare personală. „Şi chiar dacă aş avea darul prorociei, şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa; chiar dacă aş avea toată credinţa aşa încât să mut şi munţii, şi n-aş avea dragoste, nu sunt nimic. Şi chiar dacă mi-aş împărţi toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars, şi n-aş avea dragoste, nu-mi foloseşte la nimic” (1 Corinteni 13: 2, 3). Când dragostea noastră pentru Dumnezeu şi pentru oameni este sănătoasă, ea ne va scoate din preocupările noastre egoiste, făcându-ne să spunem cu umilinţă: „Iată-mă; trimite

& mă” (Isaia 6: 8).

— 5 Cu această imagine corectă despre slujire, cum poate o o persoană celibatară să slujească? Cel mai bun mijloc de a g discuta această problemă este prin împărţirea posibilităţilor de ti slujire în mai multe categorii.

J. *Ocaziile de evanghelizare*. Ne putem pune pe drept întrebarea cât de diferite ar fi fost evanghelizările dacă nu ar fi fost celibatarii? Evanghelizarea începe acasă, dar se mută afară, şi ea trebuie să fie orientată înspre afară. Oamenii căsătoriţi pot merge şi pot face multe lucruri, dar, datorită flexibilităţii şi mobilităţii lor, celibatarii au devenit persoanele ideale pentru îndeplinirea multor proiecte de misiune.

Organizaţiile misionare din ţările nedezvoltate au nevoie permanent de persoane necăsătorite. Cei necăsătoriţi se adaptează de obicei mai uşor la deosebirile de cultură, decât o pot face cei cu familie. Unele sarcini cer deplasări dintr-un loc într-altul, ceea ce este dificil pentru cei cu familie, având în vedere obligaţiile specifice. Unele

lucrări cer sacrificiu şi renunţare la confort şi convenienţe, ceea ce din nou, e mult mai dificil pentru familişti.

Evanghelizarea în afara casei oferă şanse celibatarilor. Ei sunt solicitaţi pentru vestirea Evangheliei pe străzi, pentru distribuirea de materiale, pentru a cânta şi a depune mărturie. Ei se pot implica în lucrări în închisori, fie că se duc în grupuri, fie că vestesc Evanghelia de la om la om.

Am remarcat deja impactul apostolului Pavel ca şi evanghelist necăsătorit. Lucrarea pe care a făcut-o el l-a pus pe drumuri şi eforturile lui au fost duse la extrem, dar toate acestea făcute pentru slava lui Dumnezeu, s-au încheiat cu bucurii şi împliniri. Mărturia sa, aproape de sfârşitul vieţii, nu relevă niciun regret sau nemulţumire: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârşit alergarea, am păzit credinţa. De acum mă aşteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da [...]" (2 Timotei 4: 7, 8).

2. Îngrijirea altora. Mulţi oameni din lumea de astăzi au nevoie de îngrijire specială – bătrâni, handicapaţi, bolnavi, n invalizi, văduvi. Persoanele necăsătorite au în aceste situaţii 5: şanse deosebite, pe care cei căsătoriţi nu le pot avea. a-Multe dintre aceste ocazii de îngrijire se potrivesc cel mai bine femeilor, în mod special acelor femei care s-au lăsat modelate după planul lui Dumnezeu. Calităţile unor „femei duhovniceşti" includ calm, blândeţe, credincioşie, respect, rezervare, înţelepciune, bunătate, puritate şi compasiune, toate combinate cu modestie în puritate şi ţinută. Aceste femei duhovniceşti sunt cele mai potrivite pentru a purta de grijă altora.

Şi bărbaţii pot îndeplini asemenea sarcini, dar se pare că femeile au în acest domeniu abilităţi speciale. Femeile necăsătorite pot găsi satisfacţie în asemenea lucrări de slujire. Cu alte cuvinte, căsătoria nu este singurul ţel pentru care au fost create femeile şi bărbaţii. Mulţumim lui Dumnezeu pentru nenumăratele femei singure care s-au dedicat lucrării de a se îngriji de alţii.

Având în vedere aceste lucruri, nu este o întâmplare faptul că în ebraică şi în greacă termenul pentru soră medicală are conotaţie feminină. Şi este semnificativ faptul că astăzi în centrele de îngrijire medicală asistenţii medical sunt predominant femei. Deoarece în lumea aceasta plină de suferinţă este mare nevoie de îngrijire, femeile necăsătorite au şanse numeroase de a acorda îngrijire – ocazii pe care

mamele cu responsabilităţi familiale nu le pot folosi. Totodată, acestea sunt ocazii pentru femeia necăsătorită să-şi găsească împlinirea în viaţă.

Nu toate ocaziile de îngrijire sunt potrivite pentru credincioşi. Există pericole, morale şi spirituale în multe cariere de îngrijire medicală. Femeile credincioase necăsătorite, care sunt interesate în a acorda îngrijire, o pot face în acele locuri în care pericolele menţionate mai sus sunt minime, chiar dacă acestea înseamnă renunţare la bani şi prestigiu.

3. *Ocaziile din sistemul educaţional*. Este o mare lipsă de cadre didactice creştine. Şcolile sunt astăzi deschise Evangheliei

4-j

O

O, s

U

şi au apărut chiar şi şcoli creştine. Este nevoie atât de profesori, cât şi de profesoare. În mod special la vârste fragede, copiii au nevoie de profesoare, căci ele înlocuiesc într-un fel imaginea mamei în procesul de educare a copiilor.

Adeseori, slujba de profesor nu este bine plătită şi aceasta poate fi un factor care îi face pe bărbaţi să nu o dorească. Celibatarii se pot dărui unei cauze măreţe care cere sacrificii pe care alţii nu sunt gata să le facă. Relaţia dintre învăţător şi ucenic descrisă în Noul Testament (Vezi, de exemplu, Matei 10: 24, 25.) reflectă în mod obişnuit un învăţător de gen masculin. Aceasta pentru că societatea de atunci nu îngăduia femeilor să activeze în domeniul educaţiei scolastice.

Astăzi şi femeile, şi bărbaţii pot fi instrumente minunate în mâna lui Dumnezeu pentru modelarea unei generaţii care să crească în contextul Evangheliei. Slujba de dascăl poate da împliniri personale mai preţioase decât orice salariu din lume. Educaţia este un câmp vast de lucru pentru bărbaţi necăsătoriţi care sunt gata să se pună la dispoziţia lui Dumnezeu şi să servească biserica.

4. Munca de birou. Lucrarea lui Dumnezeu nu are nevoie doar de predicatori şi profesori. Sunt necesari şi funcţionari, oameni de birou, care să ştie cum să organizeze activităţile şi să ţină evidenţele. Aceste persoane sunt utile în biserici, în lucrarea de evanghelizare, în case de editură, în aziluri de bătrâni şi în societăţi de binefacere.

În lipsa fondurilor adecvate, astfel de lucrări cer un spirit de voluntariat şi o capacitate de sacrificiu pe care cei căsătoriţi nu au posibilitatea să le manifeste. Celibatarii sunt mult mai mobili şi mai lipsiţi de responsabilităţi faţă de alţii. Mulţi celibatari au descoperit bucuria de a se sacrifica în asemenea activităţi creştine.

Misiunile străine, editurile de publicaţii creştine, şcolile biblice şi centrele de consultări, toate sunt lucrări care au nevoie de personal care să pună importanţa slujirii mai presus de mărimea salariului. Multe programe au nevoie de bucătari.

M

de mecanici, de tâmplari şi de alţi oameni cu cele mai variate pregătiri profesionale.

Uneori statutul marital al lucrătorului nu are importanţă, dar sunt anumite poziţii în care este mai bine ca persoana în cauză să fie necăsătorită.

După ce am analizat oportunităţile de slujire ale celibatarilor, ne putem întreba pe drept: „Pot fi acceptaţi celibatarii în lucrarea de misiune la fel de uşor ca şi oamenii căsătoriţi?"

La această întrebare putem răspunde în două feluri. Dintr-un punct de vedere, un celibatar este o persoană ca oricare alta. Prin urmare, ca şi apostolul Pavel, el poate fi implicat în orice lucrare misionară. Din alt punct de vedere, un celibatar este un om cu o experienţă familială redusă şi prin urmare incompetent să activeze în sectoare care privesc viaţa de familie.

Fiecare copil al lui Dumnezeu, căsătorit sau nu, trebuie să privească toate activităţile ca fiind făcute în slujirea lui Dumnezeu şi spre folosul oamenilor. Această atitudine transformă orice îndeletnicire într-o misiune creştină.

Fermierul, constructorul, funcţionarul, cât şi sora medicală, profesorul şi misionarul, trebuie să-şi privească meseria ca pe o oportunitate de a-şi pune energia în slujirea lui Dumnezeu şi a Bisericii Sale.

Faptul că am discutat posibilităţile de slujire nu înseamnă că şansele celibatarului sunt limitate la aceste ocazii, dar dorim să remarcăm că acesta are şanse unice de slujire. Aceste posibilităţi de slujire sunt enumerate pentru a arăta că şi celibatarii se pot bucura de o viaţă fericită şi activă. S-ar putea ca el să nu aibă soţie, soţ sau copii

de ai săi, dar „[...] fiii celei lăsate de bărbat vor fi mai mulţi decât fiii celei măritate, spune Domnul. [...] căci Făcătorul tău este bărbatul tău: Domnul este Numele Lui [...]” (Isaia 54: 1, 5). Când un suflet sincer se pune la dispoziţia lui Dumnezeu pentru îngrijirea unor astfel de fiinţe oropsite, Dumnezeu îl răsplăteşte din plin, revărsând asupra lui bucuria vieţii şi a împlinirii personale.

n *n*.

RELAŢIILE CELIBATARILOR CU FAMILIA ŞI BISERICA

— 5 Mai devreme, am arătat că acei ce sunt celibatari se luptă o uneori şi nu ştiu unde le este locul. Această situaţie poate apărea g în familie şi în biserică. Acasă, în cadrul familiei, celibatarul se confruntă cu următoarele probleme:

1. Să stau în continuare cu părinţii sau să-mi găsesc o locuinţă?

2. Dacă rămân acasă, ce responsabilităţi am faţă de părinţi în ceea ce priveşte programul meu, cumpărăturile şi planurile mele?

3. Dacă rămân acasă, pot să-mi invit prietenii şi pe de altă parte, dacă părinţii mei au invitaţi sau alte activităţi, sunt întotdeauna obligat sau obligată să particip?

4. Pe măsură ce părinţii mei îmbătrânesc şi încep să preiau din responsabilităţile lor, trebuie întotdeauna să ţin cont de părerea lor sau pot lua decizii aşa cum cred eu de cuviinţă?

5. Dacă părinţii mei au nevoie de îngrijire, am eu obligaţii mai mari decât fraţii şi surorile mele cu familii proprii?

Nu este întotdeauna uşor să găseşti răspunsuri la aceste întrebări. Situaţiile variază considerabil şi nu se pot da răspunsuri „standard” Există totuşi câteva linii orientative care pot fi de folos.

J. *Acolo unde persoanele necăsătorite trăiesc cu părinţii lor, trebuie să existe o atmosferă de consideraţie şi respect reciproc*. Celibatarii au datoria să-şi respecte părinţii. Atâta vreme cât părinţii sunt fizic şi mintal competenţi, ei poartă marea responsabilitate a casei, şi celibatarii care locuiesc cu ei trebuie să respecte acest lucru. Pe de altă parte şi părinţii trebuie să-i respecte pe copiii lor celibatari ca şi adulţi. Părinţii trebuie să ofere sfaturi şi consultări, dar ei trebuie totodată să respecte deciziile, planurile şi necesităţile copiilor lor adulţi, în măsura în care este posibil.

Când celibatarii trăiesc acasă, limitele responsabilităţilor şi avantajelor trebuie să fie clare. Părinţii îi respectă pe copiii lor adulţi

necăsătoriţi în diferite forme – le respectă singurătatea în cameră, le dau anumite responsabilităţi şi încearcă să îmbine o planurile şi interesele lor cu cele ale familiei. Este necesar ca Ş familia să stabilească clar ce responsabilităţi are fiecare în casă geurăţenie, spălat, gătit, decorarea casei etc. Dacă persoana necăsătorită este parteneră la o afacere de familie, din nou, se vor stabili clar responsabilităţile. Este obligatoriu să se discute deschis şi cu amabilitate.

Celibatarii care locuiesc în casa părintească, se confruntă cu anumite probleme atunci când părinţii îmbătrânesc şi devin mai puţin competenţi. Dar respectul faţă de bătrâni include şi înţelegerea problemelor bătrâneţii. Sunt oare celibatarii mai responsabili decât semenii lor căsătoriţi în asemenea situaţii? Nu. Dar este posibil ca ei să fie mai puţin legaţi de alte responsabilităţi şi să fie mult mai disponibili. Dacă privim slujirea mai mult ca pe o şansă de a face ceva decât ca pe o sarcină de lucru în casă, vom experimenta mai puţine resentimente, rea voinţă sau sentimente de nedreptate. Atunci când toată familia este orientată spre slujire – ea este gata să ajute, este gata de sacrificiu şi gata să caute binele celuilalt – niciun membru al familiei nu va încerca să se compare cu celălalt.

2. *Atunci când celibatarii hotărăsc să se mute în propriul lor apartament, să o facă având un ţel bine definit, nu ca o reacţie faţă de ambianţa de acasă sau pur şi simplu pentru a evada de părinţi*. Celibatarii pot simţi nevoia să fie singuri sau să aibă mai multă linişte. Ei pot dori să înveţe să se descurce singuri în propria locuinţă. Sau s-ar putea întâmpla să dorească să fie mai aproape de locul de muncă. Tensiuni repetate între copiii celibatari şi părinţii lor nu înseamnă întotdeauna că nu e în ordine ceva cu unii sau cu alţii. Acestea pot fi semnale care să-i avertizeze că este momentul să-şi facă timp să discute deschis opţiunile pentru mai mult „spaţiu”. Acestea se pot face cu înţelepciune, înţelegându-se unii pe alţii şi mai mult, cu prilejul acestor discuţii se vor deschide uşi pentru celibatar, în asemenea situaţii, părinţii nu trebuie să privească plecarea copilului lor necăsătorit în locuinţa proprie ca pe o reacţie împotrivii lor p *mmmgi*

= – s-se =

pentru îndeplinirea acestui deziderat:

1. Menţineţi respectul pentru celibat. Apostolul Pavel s-a referit

la celibat ca la un dar de la Dumnezeu (1 Corinteni 7: 7). Iisus a spus că unii vor rămâne necăsătoriţi de dragul împărăţiei Sale (Matei 19: 12). Atât Domnul Iisus, cât şi Pavel au recunoscut că nu oricine este destinat unei asemenea chemări, indicând faptul că trebuie respectat celibatul.

O parte a responsabilităţii de a menţine respectul faţă de necăsătoriţi îi revine familiei – ea trebuie să aplice acest respect faţă de cei necăsătoriţi şi să-i înveţe acest respect şi pe copii. Practic, aceasta înseamnă abţinere de la glume pe tema celibatului şi de folosire a tot felul de nume înjositoare la adresa lor.

2. Includeţi persoanele necăsătorite în viaţa normală a bisericii. În cadrul bisericii, celibatarii trebuie şi ei să beneficieze de bucuria de a participa la toate activităţile. Păstorul îi poate ajuta pe cei necăsătoriţi tot aşa cum îi ajută pe cei căsătoriţi, predicând ocazional mesaje legate de rolul lor, de necesităţile şi de potenţialul lor. El poate face acest lucru referindu-se direct la celibat sau indirect, prin prezentarea vieţii unor personalităţi necăsătorite din Biblie.

Persoanele căsătorite din biserică pot prezenta cheia pentru includerea celibatarilor în cadrul frăţietăţii. Ei îi pot include prin vizite reciproce, purtarea de discuţii şi prin povăţuire. De asemenea, pot arăta apreciere faţă de ceea ce fac celibatarii pentru biserică şi pot să le facă invitaţii de a participa la activităţile de familie.

3. Persoanele celibatare trebuie să facă parte din comitetul bisericii. Fiecare biserică trebuie să discute planurile, să ia decizii şi să-şi stabilească ţeluri. Fiecare grup de oameni ajunge la un consens prin metode diferite. Unii ţin şedinţe cu membrii. Alţii discută în particular. Alţii ţin şedinţe cu „capii de familie”, în funcţie de metoda utilizată, celibatarii sunt omişi uneori. Dacă liderii de biserică doresc să se folosească de potenţialul celibatarilor, ei trebuie să ia măsuri ca ei (inclusiv văduvele)

În familie, ei vor ajunge să răspundă atât nevoilor celor din jur, O cât şi nevoilor lor proprii.

SĂ GÂNDIM ÎMPREUNĂ

1. Cum pot fi celibatarii interpretaţi greşit uneori de către prietenii lor căsătoriţi?

2. Cât de mult trebuie să discute sau să recunoască o persoană celibatară nevoia de prietenie? Unde este limita între sinceritate şi

discreţie?

3. Care sunt câteva concepţii lumeşti cu privire la celibat care îi pot influenţa pe credincioşi? Cum pot fi aceste influenţe respinse? Are biserica idei nesănătoase cu privire la celibat? Sunt celibatarii, într-un oarecare fel, trataţi ca şi membrii ai bisericii de mâna a doua?

4. Când o persoană celibatară insistă prea mult asupra factorilor negativi ai celibatului, în ce mod îi pot ajuta prietenii?

5. Când o persoană necăsătorită este într-un loc unde tentaţiile sunt mari, care este cel mai potrivit mod de a aborda aceste situaţii? De unde poate şti dacă este cazul să fugă, cum a făcut Iosif, sau să rămână?

6. Care sunt tacticile „de urmărire” pe care o persoană celibatară trebuie să le evite? Cum poate o persoană celibatară să fie prietenoasă cu cineva, fără să fie bănuită că urmăreşte un partener?

7. Atunci când celibatarii par a dezvolta legături nesănătoase în prietenie, cum pot fi ei abordaţi şi ajutaţi, fără să fie ofensaţi?

8. Cum pot fi folosite astăzi talentele şi potenţialul celibatarilor într-un mod cât mai eficace? Cum se poate întâmpla să aşteptăm prea mult de la celibatari?

SĂ LUCRĂM ÎMPREUNĂ

1. Ca şi părinţi, discutaţi cu copiii despre posibilitatea celibatului. Amintiţi-vă de câteva persoane necăsătorite din Biblie, pe care Dumnezeu le-a folosit ca şi slujitori speciali. Faceţi o listă cu câteva modalităţi posibile de a sluji astăzi ca şi persoane necăsătorite. Discutaţi ce învăţături oferă Biblia cu

u

Pentru corespondenţă şi alte comenzi adresaţi-vă la: Asociaţia International Christian Aici Ministries

O.P.l, Gh. P.l, C.P.l

Suceava 720300 România

Tel: 0230/533032 Email: info (S>icaniro.org